

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ :

'Εξωτερικοῦ :

Ετήσια δρ. 8,—
Εξαμηνίος 4,50
Τριμηνίος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ετήσια φρ. 10,—
Εξαμηνίος 5,50
Τριμηνίος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

'Εν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1914

'Ετος 36ον.—'Αριθ. 22

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Τώρα ἐξηγούνται τὰ πάντα ! εἶπεν.

Εἶμεθα εἰς γέρεα αὐτοῦ τοῦ κακούργου καὶ εἶνε πολὺ πιθανόν, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀπολύσῃ, γὰρ ἓνα κομμάτι ψωμί. Ἄ ! ὅχι τοῦ κοστίσῃ, πολὺ ὀκρίθῃ τοῦ μπομπᾶ σου ὁ κύριος «ὕπερπλουτος Ἀγγλος !» "Ὅσο διὰ τὸν Μαρκήσιον, αὐτὸς βέβαια εἶνε ὑπὸ ἀλλήλῳ τοῦ Δίν, ὁ ὅποιος τὸν ἐσύστησεν εἰς τὸν κ. Ρισανέλ ὡς γραμματέα. Εἶχε διαταγὴ νὰ μᾶς κουβαλήσῃ, ἐδῶ καὶ τώρα πρέπει νὰ περιμένωμε ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ Κατακτητὴς, ποῦ θὰ εἶνε ὁλοένα εἰς Λονδίνον, ἢ εἰς Βερολίνον, ἢ εἰς τὴν Ἀμερικὴν...

— "Ὅχι, μικροὶ μου φίλοι ! 'Ο Δίν εἶνε πολὺ πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε !

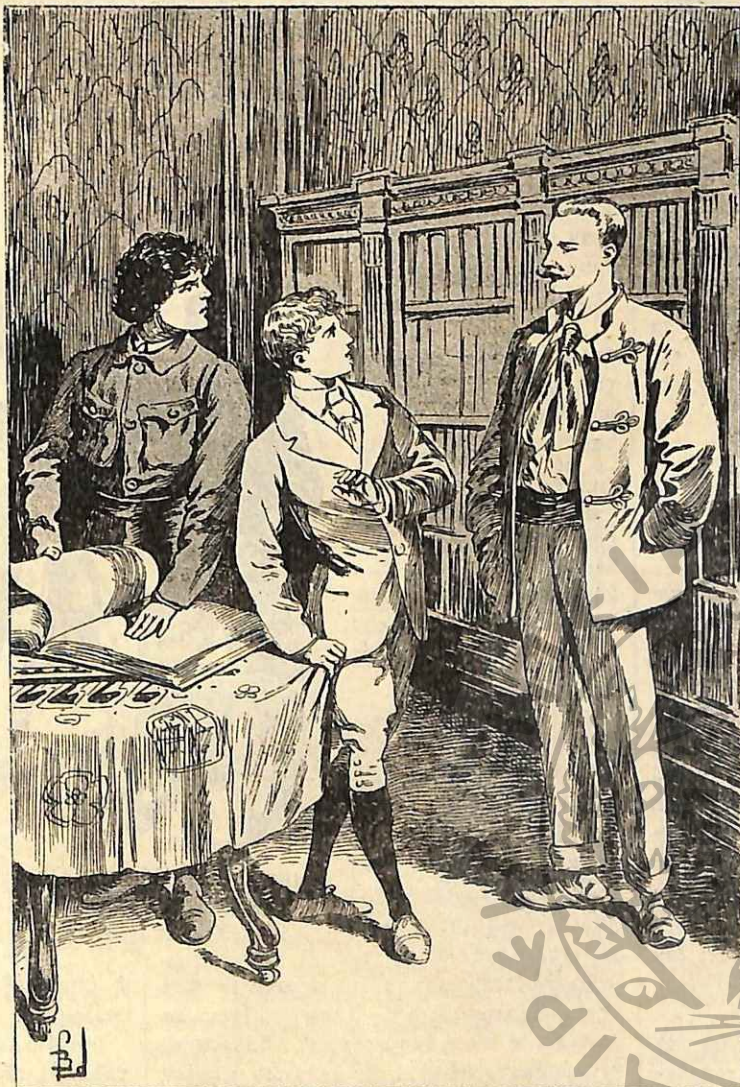
Καὶ συγχρόνως μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, μία χρυσὴ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἓνας νέος κύριος, πολὺ κομψός, μὲ λευκὴν λιγνὴν φορεσίαν, μὲ ὑποκάμισον ἀπὸ σετακρούταν καὶ μὲ κόκκινες παντοφύλας, παρουσιάσθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς ἀπὸ μηχανῆς.

'Ο ἀρχιληστής.

Με ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον καὶ μυστηριώδη ἐμφάνισιν, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐκ πρώτης ὀψεως, δὲν ἐφαίνετο ἐπικίνδυνος.

Οἱ τρόποι του ἦσαν γλυκεῖς. Ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία του ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο γαλανὰ μάτια, ζωηρὰ βεβαίως, ἀλλὰ

καὶ τρυφερά, καὶ θωπευτικά, ὅπως τὸ στιλ-πνὸν τρίχωμα τοῦ λεπτοῦ ξανθοῦ μύστακος του. Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἦτο ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον παρίστανεν ἡ εἰκὼν. Οἱ δύο φυλακισμένοι εἶχαν ἐμπρὸς τῶν τῶν κ. Δίν, τὸν ἐπιλεγόμενον Κατακτητὴν καὶ τρομοκρατοῦντα τοὺς δύο κόσμους !

«Ένας νέος κύριος, πολὺ κομψός, παρουσιάσθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.»
(Σελ. 173, στ. α'.)

'Ο κ. Δίν δὲν ὠρλοῦσεν. Ἐφαίνετο προσφερόμενος μ' ἐμπιστοσύνην εἰς τ' ἀνήσυχτα βλέμματα τῶν νεαρῶν αἰχμαλώτων του.

"Ἐπειτα ἀναψεν ἓνα σιγαρέττο, ποῦ τὸ ἔδωχεν ἀπὸ μίαν κομφοτάτην χρυσὴν θήκην, καὶ ἐκύτταξεν ὅχι ἀνευ ἐκπληξέως τὸ ἄνοικτον ἐρμάρι καὶ τὸ βιβλίον ποῦ ἦτο εἰς τὸ τραπέζι.

— Κύριε Λουλού καὶ κύριε Τζούλη, εἶπε τέλος· εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ βλέπω, ὅτι ἤυρατε τρόπον διὰ νὰ περνᾶτε τὰς ὥρας σας. Οἱ ἀνῆστοι ὑπηρετοῦν μου ἐξέχασαν νὰ σᾶς ἀνοίξουν τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐκόμωτε πολὺ καλὰ ποῦ ἐλάβατε αὐτὴν τὴν φροντίδα μόνοι σας.

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ὁ κομψὸς κύριος ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἀγκιστρὸν ποῦ κατεσκεύασε τόσο ἐπιτηδεύς ὁ μαθητευόμενος, καὶ τὸ ἐκύτταξε προσεκτικῶς.

— Ὡραία ἐργασία ! ἀνέκραξε ῥίπτων τὸ ἐργαλεῖον εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπω, ὅτι ὁ κ. Τζούλης εἶνε πολὺ ἐξυπνο καὶ πολὺ ἐπιτηδεύς παιδί.

— "Ὅ, τι μπορῶ, κάμνω ! ἀπεκρίθη ὁ μαθητευόμενος, κολακευθεὶς ἀπὸ τὰ φιλοφρονήματα αὐτά, καὶ ὡς ἦταν εἰρωνικά.

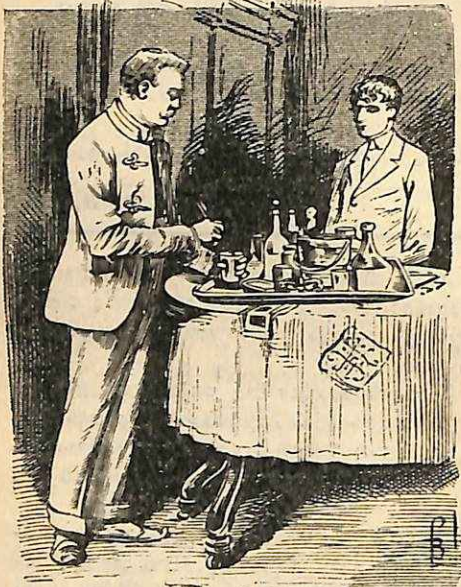
Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Δίν εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐπιχαρίτως εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ στραβεῖς πρὸς τὸν Λουλού, ὁ ὁποῖος, ἐκπληκτος καὶ τρομαγμένος, δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ :

— Λοιπὸν, μικρὲ μου φίλε, πῶς σοῦ ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς τὸ περίηρον αὐτὸ ταξίδι τοῦ Μαρόκου ; τί ἐντύπωσιν σοῦ ἔκαμιν ὁ τόπος ;

'Ο Λουλού δὲν ἤξευρε τί

ν' ἀπαντήσω. "Ολ' αὐτὰ ποὺ τοῦ συνέδεσαν, ἦσαν τόσον παράξενα καὶ τόσον ὀλίγον τὰ ἐννοοῦσε! Δι' αὐτὸ ἐπρότιμῃσε νὰ ἐρωτήσω καὶ αὐτὸς :

— Μοῦ κάμνεται, κύριε, τὴν χάριν νὰ μὲ πληροφορήσετε διὰ τοὺς γονεῖς μου καὶ νὰ μοῦ πῆτε, ἂν θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξα-

«Ο κ. Δικ ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ τὰ ποτά...» (Σελ. 174, στ. 6)

ναῖθω γρήγορα; Φαντάζομαι πόσο θάνησυχούν γιὰ μένα!...

— Ο κ. Δικ ὑπέλαβε :

— Εἰμπερὼ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι ὁ μπαμπᾶς, ὁ λαμπρὸς μου φίλος, καθὼς καὶ ἡ κυρία μητέρα σου, εἶνε ἐξαιρετικά εἰς τὴν ὑγείαν των. Τώρα βέβαια θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὸ Μαρρακέν, καὶ θὰ καλοπερνοῦν.

— Ο Λουλού, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πληροφορίαν, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του :

— Καὶ πότε θὰ μπορέσω νὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ;

— Ο ληστής ἔδωκε τὰ γέλια.

— Μπᾶ; ἔκαμε τόσο πολὺ βιάζεσαι λοιπὸν νὰ μὲ ἀρίστη; Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ καυχῇθω, φίλε μου, μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι ἔχεις ἄδικο, διότι δύσκολα εἰμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ Μαρόκον φιλοξενία τελειότερα ἀπὸ αὐτὴν ποὺ σοῦ προσφέρω. Δὲν ἔχεις ἰδεᾶν πόσον ἄγριος εἶνε ἀκόμη αὐτὸς ὁ τόπος! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ οὔτε ἓνα σιγαρέττο, οὔτε μίαν σαμπάνια τῆς προκοπῆς... Εὐτυχῶς ἔχω κάμῃ ἀφθονοὺς προμήθειες καὶ ἐδῶ-πέρα δὲν μὲς λείπει τίποτε. Νά, θέλεις τώρα νὰ σοῦ προσφέρω ἓνα κοκτάιλ; Θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν πίνουν καλλίτερο εἰς τὰ μπάρ τῶν βουλεβάρτων.

Βεβαίως ὁ ληστής θὰ ἤγγισε μὲ τὸ πόδι κάποιον ἡλεκτρικὸν κουδούνι τοποθετημένον ὑπὸ τὴν τράπεζαν διότι, μετ' ὀλίγα λεπτά, ἐκτύπησεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος ὑπηρέτης, τὸν

ὁποῖον τὰ παιδιὰ εἶχαν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των, εἰσῆλθεν. Ἐκρατοῦσε μεγαλοπρεπῶς ἓνα δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον δοχεῖα μὲ πάγον, κακά-μάκρια, ποτήρια καὶ διάφορα μπουκαλῖα.

Τάξιεν ὅλα εἰς τὸ τραπέζι καὶ, ἀνταλλάξας βλέμμα μὲ τὸν κύριόν του, ἐξήλθε χωρὶς νὰ προσέρῃ λέξιν.

Τότε ὁ κ. Δικ ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ τὰ ποτά. Μεταγίγγων δὲ καὶ ἀνακατεῦων, μὲ ἔκτακτον πραγματικῶς δεξιότητα, ὠμιλοῦσεν ὁλονέν :

« Ὑπάρχουν, ἔλεγε, ἑκατὸν ὀδόντα ἐξ ἀφόροι τρόποι παρασκευῆς τοῦ κοκτάιλ. Εἰς τὸ Σχολεῖον βέβαια δὲν τοὺς διδάσκει· νομίζω ὅμως ὅτι θὰ ἔκαμναν πολὺ καλλίτερα ἂν σὰς ἐδίδασκαν τέτοια χρήσιμα πράγματα, παρὰ ξηρὰ λατινικά. Ἐγώ, παραδειγματὸς χάριν, ἤμουν ὁ ἀμελέστερος μαθητὴς· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδισε, μικρὸν μου φίλε, νὰ γίνω ἄνθρωπος καὶ νὰ τραβήξω μπροστά.

«Ο Τζούλης ὀμιλεῖ πολὺ.

«Ο Τζούλης ἐσιωποῦσε πρὸ πολλῆς ὥρας καὶ ἡ γλῶσσά του, φυσικὰ, τὸν ἐρωγυν. Ἡ ἐπιθυμία του τώρα ἦτο νὰποκριθῇ μὲ καμμίαν δικηκὴν ἀστεϊότητα εἰς τὸν ληστὴν αὐτόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄψος τὸν ἐξώργιζε. Δι' αὐτὸ ἤρπασε τὴν παρυσιασθεῖσαν εὐκαιρίαν καὶ ἀνέκραξε :

— Πραγματικῶς, κύριε Δικ, κατόρθωσατε νὰ δημιουργήσετε μίαν πολὺ λαμπρὰν θέσιν εἰς τὸν κόσμον τῶν μεγάλων ληστών.

«Ο Λουλού ἐφοβήθη πολὺ ἀκούσας τὸν φίλον του θὰ ὀμιλῇ μὲ τὴν αὐθάδειαν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἀλλ' ὁ κ. Δικ δὲν ἐφάνη διόλου δυσανεστήθεις ἀπὸ τὸ παράξενον φιλοφρόνημα τοῦ μα' ητευσμένου. Ἀπαντήσας ἐδείξεν ὅτι ἐκολακεύθη, καὶ ἀπεκρίθη :

— Ναί, παιδιὰ μου, εἰς τὴν ἐποχὴν μας ποὺ εἶνε τόσο δύσκολον νὰ εὐδοκηθῇ κανεὶς, ἐγὼ καυχώμαι, ὅτι εὐδοκίμησα εἰς τὸ στάδιον ποὺ ἐξέλεξα. Ἡρχισα ἀπὸ ἀπλοῦς λωποδύτης καὶ σήμερον εἰμαι ἀρχηγὸς μιᾶς ληστοσυμμορίας μὲ κεφάλαιον πενήντα ἑκατομμύρια! Ὅπως λέγει ἀκριβέστατα καὶ ἡ ἐφημερίς ποὺ ἐδιδάσκατε, ἔχω ὑποκαταστήματα εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ διευθύνω ἓνα στρατὸν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους, ποὺ μοῦ εἶνε ἀφοσιωμένοι μέχρι θανάτου. Ἰδοὺ τί κατορθώνει

κανεὶς, μικροὶ μου φίλοι, ὅταν ἔχη φρόνιση, ἐπιμονὴν καὶ ἀφοσίαν.

Τοὺς εἶπεν ἀκόμη καὶ ἄλλα πολλά, πίνων ὁλονέν μαζί των τὸ κοκτάιλ. Ἀνθρώπος ἄνευ ἡθικοῦ αἰσθήματος πλέον, ἔκαυχτο πραγματικῶς, ὅτι δὲν ἦτο κοινὸς κλέπτης, ἀλλὰ μέγας ἐπιχειρηματίας, καλλιτέχνης εἰς τὸ εἶδος του, ἡγεμὼν κερδίζων διὰ τοῦ στρατοῦ του ἑκατομμύρια, ὅπως ἄλλοι κερδίζουν μάχας. Ὁμιλοῦσε δὲ τόσον εὐμορφα, μὲ τὴν χάριν, μὲ τὴν σὴν πειθῶ, ὥστε ὁ Λουλού ἤρχισε νὰ τὸν θαυμάζῃ καὶ νὰ τὸν πιστεύῃ.

«Ο Τζούλης ὅμως, πραγματικώτερος, γνωρίζων καλλίτερα τὸν κόσμον, δὲν παρεπληνῆθη τόσον εὐκόλῃ, καὶ μὲ μίαν λέξιν ἔδωκε τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των.

— Μάλιστα, εἶπεν, ὅλ' αὐτὰ εἶνε ὠραῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερον κλέβετε ἑκατομμύρια, ἀντὶ νὰ κλέβετε πεντόφραγκα, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἰσθε καὶ τίμιος ἄνθρωπος... Κατὰ διαταγὴν σας βέβαια μοῦ ἐσφύξαν τὰ πόδια καὶ μ' ἐδασάνισαν στὸν χεῖραρρο!

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ κ. Δικ ἐσθλωθὲν ἀποτόμωσε.

— Τί λές, μικρέ; ἀνέκραξε· σ' ἐδασάνισαν; καὶ γιατί;

— Πῶς; ἔκαμνεν ὁ Τζούλης· δὲν τὸ ξέρατε;... Τοῦ κεφαλιοῦ του λοιπὸν ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ παληόσκυλο, ὁ Μαρκήσιος;

Κ' ἐσπυσε νὰ διηγηθῇ πῶς ὁ κ. Δυπὼν, ὑποπτευθεὶς ὅτι κατεῖχε τὰ δύο ἑκατομμύρια τοῦ κ. Ρισανέλ, ἐδοκίμισε νὰ τοῦ τὰ πάρῃ διὰ βασανιστηρίων.

«Ο κ. Δικ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν διήγησίν μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος ἐδήλωσε :

— «Ο Δυπὼν ἐφάρθη σὰν κτήνος... Θὰ τιμωρηθῇ!

— Μπράβο! ἐφώναξεν ὁ Τζούλης· καὶ τοῦ πρέπει!

Κατόπιν, δυσπιστῶν ἀκόμη, ἠρώτησεν :

— Μ' ἀλήθεια, σεῖς δὲν τὰ ξέρατε αὐτά; «Ο παληὸς ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν μὲ μετεχειρίσθη ἔτσι κατὰ διαταγὴν σας;

— Σοῦ ὀρκίζομαι, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγὸς μὲ ἀξιοπρέπειαν, ἡ ὁποία ἐξέπληξε καὶ αὐτὸν τὸν μαθητευόμενον.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη αὐτὸς μὲ συγκατάβασιν· σὰς πιστεύω. Σιγὴ διεδόθη τὸν παράδοξον αὐτὸν διάλογον.

«Ο κ. Δικ ἐθιμάτιζεν εἰς τὴν αἴθουσαν

σκεπτικὸς. Ἐξάρκῃ ἐσταμάτισεν ἐνώπιον τοῦ Τζούλη, καὶ κυττάζων αὐτὸν ἀτενῶς, τῷ εἶπε :

— Καλὰ ἔκαμες, παιδί μου, ποὺ μοῦ μίλησες μὲ εὐλικρίνειαν καὶ μ' ἐμπιστοσύνην. Θὰ μοῦ πῆς ὅμως καὶ ποὺ ἔκρυψες ἐκεῖνα τὰ δύο ἑκατομμύρια. Ἄ, ἐμένα θὰ μοῦ τὸ πῆς!

Τότε ἐνόησεν ὁ Τζούλης τὸ μεγάλο λάθος ποὺ εἶχε κάμῃ. Ὁρισμένως ἡ γλῶσσά του ἔτρεχε πολὺ καὶ τοῦ ἔπαιξε πολὺ ἄσχημα παιχνίδια.

«Ο γραμματεὺς θὰ περιωρίσθη νὰ εἴπῃ ἀπλῶς εἰς τὸν προϊστάμενόν του ὅτι τὰ δύο ἑκατομμύρια δὲν εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς θαλαμηγού. Θὰ ἔκρινεν ἴσως περιττὸν νὰ διηγηθῇ πῶς τὸν ἐξεγέλασεν ὁ κ. Ρισανέλ καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὰ χρήματα, ἐμπιστευθεὶς αὐτὰ εἰς τὸν Τζούλην.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι αὐτὸς, ἀπερισκέπως, ἐδῶσεν εἰς τὸν φοδερὸν ἀρχηγιστὴν τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἠγόρει!

Οἱ ὄροι τοῦ Κατακτητοῦ.

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Πάει, ἐφώναξε, τὴν ἔπαθα!... Τὶ ἀνέητος ποὺ εἰμαι!

«Ο ἀρχηγιστὴς προσεπάθησε νὰ τὸν μεταπεισῇ.

— Μὴ ὄχι, τῷ εἶπε, δὲν ἔκαμες καμμίαν ἀνοησίαν. Θάνακτός σου τὴν ἐλευθερίαν σου, ἂν μοῦ δώσῃς τὸν τρόπον νὰ βρῶ τὰ δύο αὐτὰ ἑκατομμύρια. Θὰ εἶνε τὰ λύτρα τὰ δικά σου. Ἐνῶ, ἂν δὲν μοῦ κάμῃς τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο, βεβαίως δὲν θὰ σάξω πολὺ γρήγορα...

— Καὶ τί θὰ μὲ κάμνεις τότε; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης.

— Ἀπλούστατα, θὰ σὲ κατατάξω εἰς τοὺς μαθητάς μου.

«Ο Τζούλης ἀνεπήδησε μὲ ἀγανάκτησιν.

— Σὰς λέγω λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐφώναξεν, ὅτι ἔχετε πολὺ μεγάλο λάθος! Οὔτε μαθητὴς σας θὰ γίνω, οὔτε θὰ σὰς πῶ, ὅπως δὲν τὸ εἶπα καὶ στὸν Δυπὼν σας, ποὺ ἔκρυψα τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἐνεπιστεύθησαν. Βάλτε το αὐτὸ καλὰ στὸ νοῦ σας, κύριε ἀρχηγιστά!

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς τὸ μυστικόν σου; ἐπέμεινεν ὁ κ. Δικ.

— Ποτέ!

— Παιδί ποὺ εἶσαι!

— Μήπως θὰ μοῦ κάμνεις καὶ σεῖς βασανιστήρια;

«Ο ἀρχηγὸς ἀνένευσσε περιφρονητικῶς. — «Ὀχι, εἶπεν, ἐγὼ ἔχω ἀσφαλέστερα μέσα... Ἀλλ' ἀριετὰ εἶπαμε γιὰ σένα. Ἀς μιλήσωμε τώρα καὶ γιὰ τὸ μικρὸν σου φίλο.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Τζούλης θυμωμένος· αὐτὸς σὰς ἐνδιαφέρει περισσότερο, γιατί εἶνε ποῖο πλούσιος.

«Ο κ. Δικ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ, ἀπαθὴς πάντοτε, ἐξηκολούθησε :

— Μικρὸν μου Λουλού, πρέπει νὰ μά-

θῇς τὴν τύχην ποὺ σὲ περιμένει ἐδῶ. Μὴ φοδᾶσαι, παιδί μου, γιατί θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν εἶνε τίποτε φοδερὸ.

— Ἄχ, πῆτέ μου γρήγορα, κύριε! παρεκάλεισεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου.

— Ἰδοὺ, ὑπέλαθεν ὁ κ. Δικ. Ἀπόψε θὰ γράψῃς στὸν πατέρα σου ἓνα γράμμα καὶ θὰ τοῦ λέγῃς ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὅτι καλοπερνᾷς εἰς τὸν πύργον μου, ἀλλ' ὅτι τὸν ἐπεθύμησες καὶ τὸν παρκαλέεις νὰ κάμῃ τὸ γρηγορώτερον ὅ,τι πρέπει διὰ νὰ σ' ἐλευθερώσῃ.

— Καὶ... ἠρώτησεν ὁ μικρὸς· θὰ μὲ στείλτετε ἔπειτα στὸν μπαμπᾶ;

«Ο κ. Δικ ἔδωκε τὰ γέλια.

— Ἄ, ὄχι, τόσο γρήγορα, εἶπε. Πρέπει πρῶτα νὰ γίνουν μερικά μικρά διατυπώσεις. Ἐννοεῖς καλὰ, ὅτι δὲν σ' ἔχουν δάχτυλα στὸ Κασμπᾶ μὲ τόσα ἔξοδα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σὲ φιλοξενήσω!...

— Βέβαια, ὑπέλαθεν ὁ Τζούλης, ὁ κ. Ρισανέλ πρέπει νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα!...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν ὕψην προστασίαν τῆς Βασιλείσης, ἐδόθη τὴν λιτεχνικὸν συγχρόνως καὶ πατριωτικόν, ἐγότηευσ καὶ τὸν Κάιζερ εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁ ὁποῖος τόσον ἐνθουσιάζοιτο, ὥστε εἶπεν, ὅτι αἱ δύο τελευταῖαι ἡμέραι τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, κατὰ τὰς ὁποίας, ταξιδεύσασαι ἐπὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Τὸ πρόγραμμά της ἀπετελεῖτο ἐξολοκλήρως ἀπὸ ἑλληνικῶς χοροῦ καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀληθὺς θαυμασία αὐτῇ ἐπίδειξις τῆς «πατρίδος ὀρχήσεως», συνειργάσθησαν μὲ τὸ Λυκεῖον τῶν Ἑλληνίδων : τὸ ὡδεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τὸ μουσικὸν μέρος, ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ Μεταξᾶ, ἀποστείλασαν τοὺς χαριτωμένους μικροὺς φρουστὰν ἀλλὰ τῆς καὶ ἡ Χορωδία τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπὶ ἀπὸ διακόσια κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, μικρὰ καὶ μεγάλα, καθὼς καὶ ἀγοράκια, διηρημένα εἰς «ὀμάδας» καὶ περιβεβλημένα μὲ καμάρι τὰς ἰδιαιτέρας ἐνδυμασίας ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, παρήλασαν πρὸ τῶν ἀναριθμητῶν θεατῶν καὶ ἐχόρευσαν τεχνικώτατα ὅλων αὐτῶν τῶν τόπων τοὺς ἰδιαιτέρους χορούς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔγινε μίαν μεγαλοπρεπῆς παρέλασιν «ἀρχαίαν» ἀπὸ αὐλητρίδας, κανηφόρους καὶ χορευτρίδας. Ἦτο

ὡς διὰ νὰ δειχθῇ ἡ ἐνότης, ἡ συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῶν αἰώνων καὶ ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τῶν ἀρχαίων πρὸς τὰ σημερινά... Ἐπειτα παρήλασαν αἱ ὀμάδες τῶν χωρῶν τῆς Ἀττικῆς, τῆς Σαλαμίνος, τῆς Κερύνθου, τῶν Μεγάρων. Καὶ αἱ ὠραῖαι αὐταὶ βλαχοπούλαι ἐχόρευσαν, μὲ συνοδείαν πάντοτε ὀρχήστρας καὶ χορωδίας, τὸν κλέφτικον καὶ τὴν τράταν. Ἐπειτα ἐχορεύθη ὁ ὠραιότατος Πεντοζῆλης ἀπὸ τὴν ὀμάδα τῆς Κρήτης. Ἐπειτα οἱ θεσσαλικοὶ καὶ μακεδονικοὶ χοροὶ, ἀπὸ τὰς ὀμάδας τοῦ Πηλίου, τοῦ Κάμπου, τοῦ Τρίκερι, κτλ. Ἐπειτα ὁ συρτός, ὁ πασιώνικος, ὁ ἡπειρώτικος, ὁ κρητικὸς πυρρίχιος, ἡ σούστα, καὶ τέλος ὁ νησιώτικος μπάλος, ὁ θεαματικώτατος, ἀπὸ τὰς ὀμάδας τῆς Πελοποννήσου, τῆς Μάνης, τῆς Νίου, τῆς Μυτιλήνης, τῶν Ἰονίων νήσων, τοῦ Σουλίου, τῶν Ἰωαννίνων, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ τῶν Δωδεκανήσων.

Βλέπετε, ὅτι ὅλη ἡ Ἑλλάς, ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς ἀντιπροσωπεύθη ἐκεῖ μὲ τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, μὲ τοὺς ἐθνικοὺς χοροὺς καὶ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν καὶ ποιήσιν αὐτῶν τῶν χωρῶν. Ἦτο καὶ ὠραῖον! Τὸ Λυκεῖον τῶν Ἑλληνίδων, μὲ τὴν κυρίαν Παρρὲν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὲ τὴν κυρίαν Κρεστενίτου, ἡ ὁποία μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ἐδίδαξεν εἰς τὰ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν νὰ χορεύουν ἑλληνικὰ καὶ ἐπαγνέφειν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας τὴν λησμονημένην ἐθνικὴν ὀρχήσιν, — εἶνε ἄξιον συγχαρητηρίων. Τὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ, καλλιτεχνικὸν συγχρόνως καὶ πατριωτικόν, ἐγότηευσ καὶ τὸν Κάιζερ εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁ ὁποῖος τόσον ἐνθουσιάζοιτο, ὥστε εἶπεν, ὅτι αἱ δύο τελευταῖαι ἡμέραι τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, κατὰ τὰς ὁποίας, ταξιδεύσασαι ἐπὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Λυκείου τοῦ αἱ διακόσιαι χορευτρίαι τοῦ Λυκείου, ὑπῆρχαν αἱ ὠραιότεραι τῆς ζωῆς του.

Πόσον ὠραῖοι, πόσον εὐγενεῖς εἶνε οἱ χοροὶ μας, ἀρκεῖ νὰ δειξῇ τὸ γεγονός, τὸ μορτυρούμενον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχαίολόγους, ὅτι εἶνε τὰ περισωθέντα λείψανα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν χορῶν. «Ο ἀρχαιότερος ὅλων εἶνε ὁ συρτός καὶ ἡ τράτα. Μία ἐπιγραφή μάλιστα, εὐρεθεῖσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ ἱερόν τῆς Εὐβοίας, χαρακτηρίζει τὸν συρτὸν ὡς «πατριὸν ὀρχήσιν». Μάθετε νὰ χορεύετε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου, τοὺς ἐθνικοὺς μας χορούς. Μὴ τοὺς περιφρονηστέτε ποτὲ ἐπειδὴ τάχα δὲν χορεύονται... εἰς τὸ Παρίσι. Εἶνε ὠραιότεροι, καλλιτεχνικώτεροι, σεμνότεροι καὶ εὐγενέστεροι ἀπὸ τοὺς Ἑυρωπαϊκοὺς. Ὑπερβυμίζουν, καὶ ἀποδεικνύουν ἂν θέλετε, τὴν ἐνδοξὴν καταγωγὴν μας. Καὶ μὲς κάμνουν ὑπερφάνους ὅτι εἴμεθα Ἑλληνες. Νὰ τοὺς μάθετε καὶ νὰ τοὺς χορεύετε. Πρῶτα αὐτοὺς, καὶ ἔπειτα τοὺς εὐρωπαϊκοὺς.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 157)

Πλὸν ἀπεκρίθη : — Τότε θὰ ἐγχει-
άζοντο ἐξῆς ἀστυ-
νόμας, γιατί τὸ
Ρόπαλο μόνο του
κάνει γιὰ τέσσα-
ρας ἄνδρες. Ἀλλὰ
θ' ἀρκέσωμε οἱ
δύο μας, ὁ Δυ-
βάλλ κι' ἐγώ, γιὰ
νὰ σώσωμε τὴ
λειψανοθήκη καὶ γιὰ νὰ συλλάβωμε τοὺς
ληστές, ἐλπίζω. Σὲ τέτοιου εἴδους δου-
λειὰς ὅσο λιγώτεροι εἶνε, τόσο λιγώτε-
ρος θόρυβος γίνεται καὶ τόσο ἡ ἐπιτυχία
εἶνε πρὸ σίγουρη.

— Φίλε μου, θὰ μιλήσω στὸν διευθυν-
τὴν τῆς ἀστυνομίας, γιατί ἡ εὐθύνη εἶνε
σοβαρά.

— Θὰ ἔλθω ἀπόψε νὰ πάρω τὴν ἀπάν-
τησι. Τώρα θὰ φύγω ὡς γιὰ τὸν Καχὺ.
Κατ' εὐθεῖαν θὰ πάω στὸ σπίτι μου. Κι'
ἐκεῖ θὰ κάμω ἄλλη μεταμύρρισι, γιὰ νὰ
τριγυρίσω ἐλεύθερα στὸ Παρίσι εἰς ἀνὰ-
τήσιν τοῦ μοιλοσσοῦ μου. Ἐχῶ μιὰ ἰδέα
ὅτι ὁ ἄγριος αὐτὸς σκύλος μᾶς ἐπιφυλάσ-
σει καινούργιες ἐκπλήξεις. Καὶ ἡ ἀνελίγη
μου τὸν ἔχει σημαδεμένο γι' ἀρκετὸ
καιρό.

Δυὸ ὥρες ἔ-
πειτα, τὸ ἀπόγευ-
μα τῆς Κυριακῆς
ἐκεῖνης, οἱ πολυά-
ριθμοι περιπατη-
ταὶ τῶν Παρι-
σίων μπορούσαν
νὰ ἰδοῦν ἕνα μικρὸ
ζαχαροπώλη κα-
τάλευκο, ποὺ κρα-
τούσε μ' ἐπιτη-
δειότητα ἀξιοση-
μειωτὴ ἕνα κάνι-
στορ ἀπάνω στὸ
κεφάλι του.

Ὁ κατάλευκος
αὐτὸς ζαχαροπώ-
λης ποὺ εἶχε ὕψος
μορτάκου πονηροῦ
ἦταν ὁ Ἐρβελίν
κι' ἐπήγαινε εἰς ἀ-
ναζήτησιν τοῦ ση-
μαδεμένου σκύλου.

7. — Ἡ Δευφανοθήκη.

Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ, στὰς ἑννέα, εἰς
τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, ὁ Πλὸν
εἶχε δώσῃ ράντεβου ἔστους συντρόφους του,
διὰ νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κλέψουν
τὴν λειψανοθήκη. Καθὼς τοὺς εἶχεν εἰπῇ,
ὅλα θὰ ἦσαν προετοιμασμένα ἀπὸ τὸν

«Λαίλαπα», ποὺ θὰ τοὺς ἐπερίμενε νὰ
τοὺς ὑποδεχθῇ τὴν Πέμπτη. Κατὰ πᾶσαν
λοιπὸν πιθανότητα, ἡ κλεψιά θὰ ἐγίνετο
τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρα-
σκευή.

Ἀπὸ τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ, ὁ Ἐρβελίν
ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ σχέδιον τῆς δύσκο-
λῆς Δυβἀλέκστρατειας. Εἶδε πρῶτα-πρῶτα
τὸν αὐτὴν καὶ οἱ δύο μαζὶ συνεζήτησαν
τὴν ὑπόθεσι. Ὅσον ἱκανοὶ καὶ γενναῖοι
καὶ ἂν ἦσαν, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ δὲν ἀπέ-
κρυπταν τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύ-
νους ποὺ παρουσίαζε ἡ καινούργια τῶν
ἐπιχειρήσις.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς πληροφορίας ποὺ
εἶχεν, ὁ Ἐρβελίν ἔδοξαλε τὸ πρῶτον αὐτὸ
σπουδαῖο συμπέρασμα :

Διὰ νὰ διαλέξῃ ὁ Πλὸν τὸν «Λαίλαπα»,
θὰ τὸν ἤθελε, φαίνεται, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ
κάποιον αὐτοκίνητο. Ὁ καινούργιος αὐτὸς,
ἂν καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ δύναμι,
ἦτον ὅμως σωφὲρ ἐπιτήδειος καὶ τολμη-
ρὸς, ποὺ ὑπερνικούσε κάθε ἐμπόδιο. Ἡ
ἀναγνώρισις λοιπὸν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ
Ἀγίου Λαζάρου δὲν ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ
ἄλλο σκοπὸν, παρὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν Πλὸν
καὶ τὸ «Ρόπαλο» εἰς ὁρισμένο μέρος,
ὅπου ὁ «Λαίλαπα» θὰ τοὺς ἐπερίμενε μὲ
τὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸ κυνὴρι τῶν δύο καινούργιων, ὅσο θὰ
ἐταξείδευαν πρὸς αὐτὸν δρόμον, ἦταν παιγι-
δάκι διὰ τοὺς δύο ἱκανοὺς ἀστυνομικοὺς.
Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὅμως, δηλαδὴ ἀπὸ
τὴ στιγμὴν ποὺ ὁ Πλὸν καὶ τὸ «Ρόπαλο»

«Μὴ ἄμαξα νοτοκομείου ἐσταμάτησε ἀπὸ τὴν θύρα
τοῦ Λερά...» (Σελ. 158, στ. α')

θὰ ἔτρεχαν μὲ αὐτοκίνητο, ὁδηγούμενο
ἀπὸ τὸν «Λαίλαπα», τὸ κυνὴρι αὐτὸ θὰ
ἐγίνετο πολὺ δύσκολο καὶ σχεδὸν ἀδύνατο.
Ὁ Ἐρβελίν καὶ Δυβάλλ, μὴ γνωρίζοντες
τίποτε θετικό, δὲν ἤμπορούσαν νὰ πάρουν
ἀπὸ τώρα καμμιὰν ἀπόφασι.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 168)

ΚΑΛΥΨΩ : — Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἔλθῃ μὲ
τὰ πόδια ἀπὸ τὸν σταθμὸ !

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Διόλου περὶ ἄλλο, ἴσως
νὰ εἶνε φιλόγυρος, ὅπως ὅλοι οἱ χωρικοί.

ΚΑΛΥΨΩ : — Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, ἄς πλη-
σιώσωμε ἔς τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου, καὶ
ἄς προσέχωμε. Ἐλᾶ ! (Πλησιάζει εἰς τὸ
παράθυρον τοῦ δρόμου. Ὁ Ἀριστείδης
τὴν ἀκολουθεῖ).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (βλέπων ἔξω ἀπὸ τὸ
Μπᾶ ! κῆρυξ ! δὲν σοὺ φαίνεται πῶς εἶνε
αὐτός :

ΚΑΛΥΨΩ : — Αὐτὸ τὸ ἀκένιστο καὶ κα-
κοντυμένο παιδί !

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ναί... Δὲν βλέπεις ποὺ
θελεῖ νὰ ἐμῶρ !

ΚΑΛΥΨΩ : — Γιατί διστάζει ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ἀλλὰ νό, κτυπᾷ ! Ποῦ
εἶνε ἡ Μαρία, καὶ δὲν ἀκούει ; Πρέπει
νὰ καταβῶ ν' ἀνοίξω ἐγώ. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑΛΥΨΩ, μόνη.
ΚΑΛΥΨΩ, ἀπογοητευμένη : — Εἶνε ἀκόμα
χειρότερος ἀπ' ὅ, τι τὸν ἐφανταζόμουν. Καὶ
τὸ πρόσωπό του τί ἐλκεῖν, ἴσως θὰ τὸν
ἐκούρασε τὸ ταξίδι...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ ἰδία, **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ** καὶ **ΙΑΚΩΒΟΣ** ἐνδε-
δυμένοι σὰν παιδὶ τῆς κατωτάτης
τάξεως. Εἶνε ὠχρὸς, ἡ κόμη του ἐν
ἀταξία καὶ φαίνεται τρομαγμένος.
Εἰσέρχεται, ἀκολουθῶν τὸν Ἀριστεί-
δην, ὁ ὁποῖος τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὴν
χείρα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε,
σοὺ παρουσιάζω τὴν ἀδελφὴν μου Καλυψώ.
ΙΑΚΩΒΟΣ : — Πῶς ; ξεῦρετε καὶ τὸ ὄνο-
μά μου ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Μὰ βέβαια ! πιστεύω νὰ
ξεύρης καὶ σὺ τὰ δικὰ μας.

ΚΑΛΥΨΩ : — Πῶς πέρασες εἰς τὸ ταξίδι,
ἐξάδελφέ μου ;

ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν) : — Ἐξάδελφέ
μου : Πιστεύω νὰ μοὺ δώσουν τίποτε νὰ
φάγω. (Δυνατά) : Ἐ ! ὅχι καὶ τόσο
ἄσχημα... λιγάκι κουραστικό μόνο... τί-
ποτα ἄλλο.

ΚΑΛΥΨΩ : — Βέβαια, καὶ μάλιστα ὅταν
ταξείδευς κανεὶς πρώτη φορὰ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (γελῶν) : — Ἀλλὰ νομίζεις
ὅτι ὁ ἐξάδελφός μας δὲν ἐκινήθη ὡς τώρα
ἀπὸ τὸν πύργο του, ὅπως τὸ στρεῖδι ἀπὸ
τὸν βράχο του ;

ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν) : — Διάβολε ! μὲ
παίρνουν γιὰ πυροδεσπότη ! (Δυνατά) :
Μόνο τὸ φαγὶ μοὺ λείπει τώρα δύο μέρες.

ΚΑΛΥΨΩ (κατ' ἰδίαν) : — Τί ὀμιλᾷ !
τί στᾷσι ! πῶς φαίνεται ποὺ δὲν εἶνε ἀπὸ
τὰς Ἀθήνας ! (Δυνατά) : Ὁ ἄπορτος ἴσως
ποὺ δὲν βλέπεις τὴν θεία σου, ἔ ; Μὰ εἶχε

μεγάλην ἀνάγκη νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν ὀ' ἀρ-
γῆσαι ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΙΑΚΩΒΟΣ (χωρὶς ἐνθουσιασμόν) : — Ἀ !
(κατ' ἰδίαν). Δὲν μοὺ δίδουν τίποτε νὰ
φάγω !... πῶς νὰ κάμω ;... πῶς νὰ τοὺς
τὸ πῶ ;...

ΚΑΛΥΨΩ : — Ἀλλὰ, ἐξέχασα, ἐξάδελφέ
μου ! μήπως διψᾷ ;

ΙΑΚΩΒΟΣ (τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον
ἐφωτίσθη αἰφνιδίως) : — Εἶνε ἀλήθεια,
ἐξάδελφί μου, ὅτι διψῶ πολὺ, ἀλλὰ... νὰ
ἄς προσέχωμε. Ἐλᾶ ! (Πλησιάζει εἰς τὸ
παράθυρον τοῦ δρόμου. Ὁ Ἀριστείδης
τὴν ἀκολουθεῖ).

ΚΑΛΥΨΩ : — Καὶ δὲν τὸ λέγεις τόσῃν
ᾠρᾷ ; Δὲν εἴμαστε ξένοι ! Ὁ καὶ σοὺ φέρω
ἀμέσως κατὶ νὰ τσιμπήσῃ, γιὰ νὰ ἔχῃς
τὴν δύναμι νὰ περιμένῃς τὸ δεῖπνο. (Ἐ-
ξέρχεται ἀριστερά).

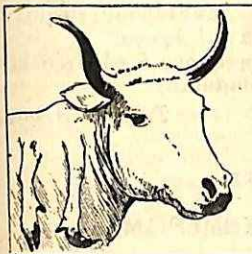
ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἰδιοὶ ἐκτὸς τῆς **ΚΑΛΥΨΩΣ**.
ΙΑΚΩΒΟΣ (ἀνακουφισθείς) : — Τί καλὴ
ποὺ εἶνε ἡ ἀδελφὴ σας !

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : — Ναί, καλὴ ! (κατ' ἰ-
δίαν).

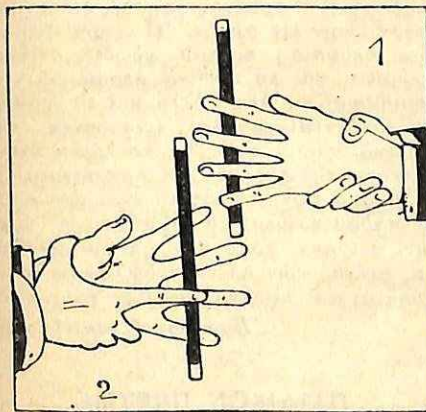
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀγελάς ἐξάπους

Εἰς τὸ Παρίσι,
μία ἀγελάς μὲ
ἑξὶ πόδια, ἐ-
φάνη εἰς τὴν
Ἀγορὰν τῶν
Κτηνῶν. Τὸ
περιεργὸν αὐτὸ
τέρας, τοῦ ὁ-
ποῖου δημοσι-
εύομεν τὴν εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας, ἔχει τὰ
δύο παραπανιστὰ ἄκρα κρεμασμένα, ὡς
ἄχρηστα χέρια, ἐλπίγον κάτωθεν τοῦ ἀρι-
στεροῦ ὤμου.

Ταχυδακτυλουργικὸν παίγνιον

1. — Ὁ ταχυδακτυλουργὸς αὐτὸς πῶς
κρατεῖ τὴν μαγικὴν του ράβδον ἐραπτο-
μένην τῶν τεσσάρων του δακτύλων, χωρὶς
νὰ πίπτῃ κάτω ;

διαν). Τί βλάξῃ ποὺ εἶνε ! οὐρ ! δὲν ἔρ-
χεται γρήγορα ἡ Καλυψώ ; ... δὲν ξεύρω
τί νὰ τοῦ πῶ.

(Σιωποῦν καὶ οἱ δύο εἰς κωμικὴν
ἀμνηχανίαν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἰδιοὶ. **ΚΑΛΥΨΩ**, εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ
ἀριστερά, κρατοῦσα ἕνα δίσκον μὲ πο-
τήρια, φιάλην, ὀπωρικά καὶ μπισκότα.

ΚΑΛΥΨΩ (ἀφίνουσα τὸν δίσκον). —
Δὲν ξεύρω ποὺ πῆγε ἡ Μαρία. Ὁ καὶ φλυα-
ρῇ δίχως ἄλλο μὲ τὸν κηπουρό ! ἐγὼ ὁ-
μῶς, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσω τὸν ἐξάδελφό
μας νὰ περιμένῃ, τὰ ἔφερα καὶ ὁ καὶ τοῦ
προσέβρω ἡ ἰδία.

ΙΑΚΩΒΟΣ (μὲ σκαυιότητα) : — Ὁ καὶ σὰς βί-
λω σὲ κόπο.

ΚΑΛΥΨΩ, (σύρουσα τὴν τράπεζαν ἐμ-
πρὸς εἰς τὴν σκηνήν) : — Διόλου, αὐτὸ
μάλιστα μ' εὐχαρίστεῖ. Καὶ τώρα, ἂν
θελες, πλησίασε εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ καὶ εἶσαι
ἔτσι καλλίτερος.

ΙΑΚΩΒΟΣ : — Εὐχαρίστως. (Πλησιάζει,

σύρων τὸ κάθισμά του κατ' ἰδίαν) : Ἦτο
καίρις, πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα. Εἰκοσι-
τέσσερες ὥρες ἔχω νὰ βάλω φαί ἐπὶ
στόμα μου ! (Δαμβάνει ὀπωρικό, ἀπὸ
τὸ πιάτο ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ Κα-
λυψώ, καὶ τὸ δαγκώνει μὲ λαιμαρ-
γίαν. Δυνατά) : Τί ὠραῖο ποὺ εἶνε !

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία) : — Τί κακομαθημέ-
νος ! Πῶς φαίνεται ποὺ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς
Ἀθήνας. (Δυνατά) : Ἀλλὰ πρέπει νὰ
σοὺ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν
ὀπωρικό).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ΑΥΤΟΙ καὶ Κυρία **ΚΑΡΙΑΔΟΥ** εἰσερ-
χομένη ἐκ δεξιῶν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ **ΚΑΛΥΨΩ** (ὁμοῦ μὲ χαράν) :
— Ἀ ! νὰ ἡ γιαιδιά !

Κ. ΚΑΡΙΑΔΟΥ, στέκεται εἰς τὴν θύραν
καὶ παρατηρεῖ τὸν Ἰάκωβον. (Κατ'
ἰδίαν) : — Δὲν τὸν ἐφανταζόμουν ἔτσι...
Καθόλου δὲν μοῖαζει τὸν μικρὸν ποὺ ἤ-
ξευρα... μὰ καθόλου !

(Ἐπεται συνέχεια) Μετάφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

2. — Τὸ δεύτερον σχῆμα σὰς δείχνει
καθαρὰ τὸν τρόπον, ὥστε νὰ κάμωμε τὸ
θαῦμα καὶ σεῖς.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνος

— Δυστυχία μου ! Ἐχασα τὸ ἕνα πα-
πούτσι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τώρα θὰ μὲ δει-
ρῇ. Μοὺ τὸ βρίσκετε ;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ.

	BON	NA	NA	XA	
NH	KIA	I	AA	TΣO	AO
	ΠE	PA	KIΣ	KPEΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλεχθεῖσαι αὐ-

ται ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν πέντε κωμο-
πόλεις τῆς Νέας Ἑλλάδος, ἱστορικαὶ ἐν
τῶν τελευταίων πολέμων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάστρου Καλαμῶν

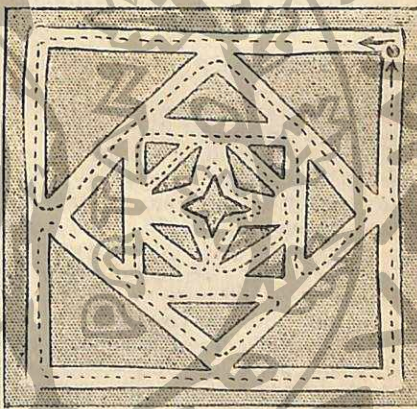
T*ap - gr*nd* - h*te - *st - c*ss* - d* -
*st*rd

Νὰναγισθῇ τὸ ζωηγενολόγιον τοῦτο.

Ἀγλῶσις : Αἱ λύσεις — ὡς ἀνὴρ ποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνον δεξιόχειρος γραμματοσκήμου.

Δύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α') Θύρα, παράθυρον, δάπεδον, ὁροφή.

β') Ἴδου ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον θάκο-
λουθεῖτε ἐντὸς τοῦ λαθουρίου. — γ')
A bon chat bon rat.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του

Ιδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Κλίκ, κλίκ, κλίκ. Τό άλλογο, ζεμένο στο μαγγανοπήγαδο, γυρίζει ακούραστο. Γυρίζει, κ' ένας - ένας οι κουβάδες ανεβαίνουν γεμάτοι νερό, που σαν κρουστάλλι πέφτει στη χαβούζα. 'Απ' εκεί ένα στενό αύλακι, ανάμεσα στα χόρτα, τὸ φέρνει στὸν περβολάρι, κ' εκείνος τὸ μοιράζει στὰ λαχανικά, που με ἀγάπη τὰ βλέπει νὰ μεγαλώνουν καὶ πού θὰ τοῦ δώσουν τὸ ψωμί. Τὸ μικρὸ παιδί τοῦ περιβολάρη καθέται κοντὰ στὴ χαβούζα καὶ κάνει καραβάνια ἀπὸ φύλλα· τὰ δίνει με βοῦρλα καὶ ἔπειτα τὰ ρίχνει στὸ αὐλάκι, με τὴν ιδέα πὼς θὰ πᾶνε ἐκεῖ πού ποτίζει ὁ πατέρας του.

Παρακάτω, ἕνας ἐργάτης κάνει δεμάτια κι' ἀμέριμος τραβᾷ τὸν ἀμάνε του γεμάτος ζωή. Κοντὰ στὸ σπίτι, δύο ἀρνάκια πού τὸ μαχαίρι τοῦ μακελλάρη τὰ λυπήθηκε, βόσκουν καὶ πηδοῦν χαρούμενα.

Τώρα ρίχνω μὴ ματιὰ στὸ ἀνθοκήπιο πού περιτριγυρίζει τὸ σπίτι. Γύρω-γύρω ἢ ἀπριλιάτικες τριανταφυλλίες σχηματίζουν ἕνα φράχτη ἀπὸ μυρωδιὰ τρ'αντάφυλλα, καὶ σὲ κάθε φύσημα γεμίζει τὸ σπίτι μὴ γλυκεῖα μυρωδιὰ. Τὰ γιούλια, τὰ γαρουφαλά καὶ τὰ τριάνια, ἀσπρά, ῥόζ καὶ κόκκινα, γεμίζουν τὴς γλάστρες τῆς περιβολοπούλας.

Ἡ ἀνεμώνας, ὑπερήφανος με τῆς πράσινες φορεσιές των καὶ τὰ κατακόκινα καπελλάκια των, γέρνουν με χάρι τὸ κορμί των στὸ λεπτὸ καὶ ἀδιάκοπο φύσημα.

Κλίκ, κλίκ, κλίκ, τὸ μαγγανοπήγαδο γυρίζει, τὸ νεράκι τρέχει ἀκούραστο καὶ δίνει τὴ ζωὴ ὅς ὅταν αὐτὸν τὸν χυροῦμενον κ' εὐτυχισμένον κόσμον.

Ομηρίδας.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Καθισμένος στὸ ἀκρογιάλι, ἐπάνω στὰ φύκια, εἶχα ῥίψη τὸ βλέμμα μου στὸν «'Αβέρωφ», ὁ ὁποῖος, ἀραγμένος κοντὰ στὴν ξηρὰ, ἐφαίνετο σὺν τὰ ἐκοιμᾶτο. Τὸ κῦμα ἐκυλούσε ἡσυχὰ καὶ νεροπαλὰ ἐφιλοῦσε τὴ χρυσὴ ἀμμουδιά. Ἐσπᾶζε ἀπ' αὐτὰ στὰ πολυχρόνια χαλίκια τοῦ γιγαλοῦ πού ἀνέπεμπαν λογγὲς λογγὲς μυρμαρυγὲς στὸ πύλημα τῶν τελευταίων χρυσάκτινων τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἐσκέπαζε γιὰ μὴ στιγμὴ με κάτασπρους ἀρούς· σὺν ἕνα κατάλευκο σινδόνι. Δύο τρεῖς χῆνες ἐβούτηζαν μέσα στὸ νερὸ καὶ ἡσυχὰ ἡσυχὰ — ἀχ τί ὠραία! — ἐπλεγαν χωρὶς θόρυβο, βουτώντας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν μακρὸ καὶ υπερέφανο λαιμὸ τους στὰ βαθυκύματα νερά.

Τὸ φλοῖβισμα τοῦ κύματος πού ἐμοι-αζε σὺν ναυούρισμα μάννας στὸ μικρὸ της, παρ' ὅλγινον νὰ με ἀποκοιμίση. Εἶχα καταμαγευθῇ ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν τῆς φύσεως. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἤκουσα μὴ

φωνὴ νὰ με καλῇ. Ἐστρεψα καὶ εἶδα κατὶ συμμάθητάς μου πού μοῦ ἐφώναζαν.

Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπειρου.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κόσμος 'στους δρόμους π' ἀσπρισαν
'Απ' τὴν πολλὴν τὴν σκόνην,
'Στους κήπους ὅπου ἀκούεται
Μία μουσικὴ σόσμενη...
Νέοι καὶ γέροι καὶ παιδιά,
Κόσμος παύσας διαβαίνει.
'Ἡ μέρα σβεί μὰ ἡ κίνησις
'Ακόμα δὲν τελειώνει.

Σκιές, σκιές ἀδιάκοπα
Περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου
Κ' ἕνα θάρρ μουριούρισμα
Βγάζουν οἱ δρόμοι, οἱ κῆποι,
Ποῦ παίρνει θλιβερό σκοπὸ
Μέσ' τῆς νυκτὸς τὴν λύπη...
— Μέσα 'ς αὐτὸν τὸν θόρυβο
Τὶ σέρνεται ἡ σκιά μου;

Τὰ φῶτα ἀνάφτουνε 'στὴ γῆ
Ανάφτουν καὶ 'στὰ αἰθέρα...
Ὡ! νύκτα πόσο προτιμῶ
'Απ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος,
Τάξεραι σου πού ἤρεμο
Στῆς φύσεως τὸ ὄθος,
Σκορπάει χίλιες μυρωδιές
Καὶ πού μιλεῖ 'ς τ' ἀστέρια!..

Ἄφες με πάλι νὰ χαθῶ
Μ' ἀγάπη καὶ με πόθο
Στους μαυρισμένους πέπλους σου,
Ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου,
Νὰ δῶ τὴ θεία σου ἐμμορφία,
Νὰ νιώσω τὴν πνοή σου...
Ὡ! νύκτα! Μοναχὰ με σὲ
Τὸν ἑαυτὸν μου νιώθω!

Κῦμα

ΕΥΤΥΧΙΑ

— Ὑπάρχει εὐτυχία;
— Ὑπάρχει. Μπορῶ ν' εἶ τοῦ ὑπερασίσω· ἀναρίθμητες φορὲς τὴν ἡσυχάν των ἄφρονων καὶ μυσηκῶν, ὅπως τὸ ἀφρώδες κῦμα πού σκάζει 'ς τὰ κύματα ἢ μεγάλῃν, ἐκθαμβωτικὴν ἀκτινοβολίαν.
— Ἡ διαρροὴ μάλιστα, ἐν πρώτοις, ἡ τάξις, με τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ διευθετῇ τὰς ὑποθέσεις του, εἶνε ἡ σταθερὰ εὐτυχία, ἡ αἰωνία ἀνάπαυσις.
'Αλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μονάχα; Χιλιάδες περιστάσεις, ἀπροσδόκητοι, μηδαμινὰ κατ' ἑαυτὰς, μᾶς φέρουν τὴν στιγμιαίαν, τὴν γαλβανίζουσαν δόνησιν τῶν κρυφῶν χορδῶν, τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν διὰ τὴν μικρὰν ἀνθρωπίνην ζωὴν...

Ὁ καθηγητὴς μᾶς ἐσυνήθισε, — ἐπειδὴ

ἤμεθα πολλοί —, προκειμένου νὰ γράψωμεν Διαγωνισμόν, νὰ ἐξαίρη τοὺς καλυτέρους κατὰ τὴν γνώμην του, διὰ νὰ γράψουν ἐλεύθεροι οἱ ἄλλοι. Προχθὲς ἀνησυχητικὴ, ἐξαρνητικὴ εἶδσις μᾶς ἀνεστάσας: «Διαγωνισμό! Διαγωνισμό!» Ἐφ' ἑρως τῆς κόλλης! «Ἦτο τὸσον ἀπροσδόκητον, ὥστε ἐφοβήθηκα πολὺ. «Ὁ φόβος ἀπόλλυσι τὴν μνήμην», λέγει ἕνα ἀρχαῖον ῥητόν, σοφώτατον, δι' αὐτὸς ἰδίως τὰς περιστάσεις. Τάχα θ' ἐγγραφά καλὰ; Εἶχα μελετήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἤμουν βέβαιος. Ἐπρωτιμῶσα νὰ μὴ γίνῃ.

Μετά δύο λεπτὰ εἰσιλθὼν ὁ καθηγητὴς. Ὁ κατάλογος ἀνεγνώσθη ταχύτατα καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, πού ἔπρεπε νὰ φύγουν. Μὲ εἶχε πιάσει: — ἔτσι ἀσυναιδήτως — ἕνα καρδιοχτύπι. Κρίσιμοι στιγμαί. Τὸ ὄνομά μου ἐπλησίαζε:

«... Τέλλος Ἀγρᾶς...»
Δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτέ. Ἀρπάζα τὸ καπέλλο καὶ τὰ τεράδιά μου κι' ἐσηκώθηκα· μ' ἐκτετοῦσαν καλὰ - καλὰ πρὸ τῆς φορᾶς μου ἐγίνετο αὐτὸ. Ἐγὼ δὲν ἐκνύταξα κανένα. Ἐκατέβασα τὰ μάτια, ἀνοιξα τὴν πόρτα κι' ἔφυγα.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνὴ ἤμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τέλλος Ἀγρᾶς

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ, ἀνεβασμένη 'στὸ ὑψηλότερον βουνό, ἀφίνει νὰ ἐπαλῶνεται τὸ φῶς της εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Ὁ καταγάλανος οὐρανὸς φαίνεται δι' ἀσμεριζέται τὸ πρῶτον με δίαμα τῆς ἀνοίξεως, ἡ ὁποία μᾶς ἤλθε γρηγορὰ ἐφέτος. Σιγὰ σιγὰ ξημερώνει· τὰ παράθυρα ὅλων τῶν σπιτιῶν εἶνε κλειστά καὶ ἡ πόλις φαίνεται σὺν νεκρῷ, ἀλλὰ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ οἱ προῖνοι παράδες δίδουν κάποια ζοὴν εἰς αὐτήν. Ἡ νεαρὰ ἀνοιξὶς ἔχει σκορπίση παντοῦ εὐωδιές, ἀνθή, χρώματα, καὶ τὸ πρῶτον ἀεράκι κατὰ τὴν μουμουρίζει 'στὰ φύλλα καὶ τὰ κάμνει νὰ κινῶνται σιγαλά, τινάζοντα τὴν πρῶτὴν δροσιά των. Τὰ πουλάκια ἔχουν ζυγνήσῃ πρὸ πολλοῦ καὶ ἤρχισαν τὰ καλαδῆματα των, τὰ ὅποια ἐκυλούσαν ἀπ' τὰ δένδρα χαϊδευτικά καὶ εὐμορφὰ, κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἤγγιζαν τὰς στέγας τῶν σπιτιῶν δειλά - δειλά αἱ ἀνοιξιατικαὶ προῖναι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἐφ' ἑρως Μπιμπίνος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Σοκολατένιος Δεκανεὺς λέγει στὸν Πυθαγόρα τὸν Σάμιον.

— Βλέπεις αὐτὰ τὰ ἄνθη τὰ ὠραῖα κ' εὐωδῇ;
— Τὰ ἄνθη τὰ βλέπω ἀλλὰ τὸ βῶδι πού εἶνε;
— Ἐστὰ ἐκεῖνὸ πού τὸ Ἐφ' ἑρως Μπιμπίνος

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 145ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον δικαιούται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν ὄλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1914, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν πενήντα (50) εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ δραχμὴ μίση (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιευμένων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσότεροι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεσίαν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαθεσίῳ τὴν «Διάπλαιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλὰ ἄλλοθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοτῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), ἀλλοτρίῳ παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλαις σχηματίζῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μὴ συλλογῇ, (καὶ ἀνάγκη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῶν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντιγραφὸν ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρετης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεῖται ἀπὸ 1ης προσεχούσης Ἰουνίου, αἱ ἐγγραφόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠριμένη καὶ ἀποδοδεμένη, νὰ σημειῖται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον ἔχει δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκῆσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδοδεύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαίαι Ἀσκήσεις ἐκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαιρηται ὅς ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ δυνατόν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐκαστοῦ εἶδους, καθ' ἣν τῆς δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλαιν». Ἰδιαιτέρως συνιστάται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ ποφεύγουν τὰ τετριμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετός-ἔτος, Λά-Ἰος-Αἰός, Κάμηλος-Μῆλος κ.τ.τ. καὶ νὰ σκέπτονται ὀλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, με λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡμερίαν καὶ τὴν καταταχθεὶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰανδήποτε ἤλικιαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα τεράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνηθὺς χάρτου γραφῆς). Χειρογράφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενο-

γραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 145ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου ἔ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρογράφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1914, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλαιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγχερίσθαι τῶν παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Νοέμβριον θὰ δημοσιεύουσιν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1915. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ με τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποῖους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 145ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύουσιν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ετοιμοὺς Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1914.

ΚΑΛΟΣ σας Μαζις, παιδιὰ μου! Ἀνθοστόλιστη καὶ μυρωμένη νὰ εἶνε ἡ ζωὴ σας, σὺν τὴν Πρωτομαγιά. Τὸ ὅποιον συμβαίνει πάντοτε, ὅταν εἶνε κανεὶς καλὸς, ἐνάρετος, καὶ κάμνει τὸ καθήκον του.

Δὲν ἔχεις καθόλου δίκην, Φαέθων. Ἐνέκριναι τοὺς «Δύο Δρομους» τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου, χωρὶς νὰ ξέρω ὅτι εἶνε ἀντιγραφὴ. Καὶ νὰ μὲν τὸ ὑπωπεύθῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν βεβαιότητά. Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον δὲν ἤξευρεν ὅτι αὐτὸ ἀπαγορεύεται· τὸ ἔκαμε καλῇ τῇ πίστει· καὶ διὰ τοῦτο, μόλις τὸ ἠρώτησα ἂν τὸ πείνημα εἶνε ἰδικόν του, δὲν μοῦ ἀπάντησε «καλίστοτατα» (ὅπως λέγεις ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντᾷς σύ), ἀλλὰ ἐπευσε νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι τὴν ἀλήθειαν: «Τὸ ἀντέγραψα με μικρὰς τροποποιήσεως, ἀπὸ ἕνα βιβλίον». Ἐννοεῖς τὴν μεγάλην διαφορὰν; — Ὅσον διὰ τὰς σὺν γὰς ἐμφανίσεις τοῦ Τέλλου Ἀγρᾶ, μᾶλλον δὲν γίνεται καμμιὰ μεροληψία, ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἐξῆς: Ἐπεκράτησεν, εἰς τὸ μέσον καθὲς Σελίδος Συνεργασίας, νὰ δημοσιεῖται ἐν ποίημα. Δι' αὐτὸ χωριστὰ κληρώνται τὰ πεζὰ καὶ χωριστὰ τὸ ποίημα καθὲς ἐβδομάδος. Ἀλλὰ οἱ μόνον πού μοῦ στέλλουν τακτικὰ ποίηματα ἀξία δημοσιεύσεως, εἶνε τώρα δύο: τὸ Κῦμα καὶ ὁ Τέλλος Ἀγρᾶς. Οἱ ἄλλοι κάπου-κάπου μόνον στέλλουν κανένα τῆς προσηλῆς. Διὰ τοῦτο εἰς καθὲς φύλλον βλέπετε νὰ ἔχω πότε ἐν ποίημα τοῦ Τέλλου Ἀγρᾶ καὶ πότε ἐν ποίημα τοῦ Κῦματος, σπανιότατα δὲ κανενὸ ἄλλου.

Αἱ Ἀκροστιχίδες, Ὁρειομένη Παοῖδα, διαρροῦνται εἰς Ἀπλᾶς, εἰς Διπλᾶς (Τριπλᾶς, Τετραπλᾶς κτλ.) εἰς Ποιήματα καὶ εἰς Μεσοστιχίδας. Ὅταν μετὰ ἀρχικὰ γράμματα μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μὴ ἄλλη, εἶνε Ἀπλὴ Ἀκροστιχίς: (Ρομβόλος, Ἐκᾶτη, Αὐγὴ = ΡΕΛ.) Ὅταν μετὰ ἀρχικὰ μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μὴ ἄλλη λέξις, καὶ μετὰ δεύτερα γράμματα τῶν ἰδίων, (ἢ μετὰ τρίτα κτλ.) σχηματίζεται ἄλλη μία, τότε

εἶνε Διπλὴ Ἀκροστιχίς: (ΡΑΔιον, ἘΝνεα, ἈΑρῶν = ΡΕΛ, ΑΝΑ.) Ὅταν μετὰ ἀρχικὰ μερικῶν λέξεων, μετὰ δεύτερα καὶ μετὰ τρίτα τῶν ἰδίων, σχηματίζονται τρεῖς λέξεις, εἶνε Τριπλὴ Ἀκροστιχίς: (ΡΑΔιον, ἘΛΙχρυσος, ἈΣΑφής = ΡΕΛ, ἈΔΣ, ΔΙΑ.) Ὅταν μετὰ ἀρχικῶν τῆς πρώτης μερικῶν λέξεων, μετὰ τὸ δεύτερον γράμμα τῆς δευτέρας, μετὰ τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃ, σχηματίζεται ἄλλη λέξις, εἶνε Ποιήλῃ Ἀκροστιχίς: (ΡΑΔιον, νΕρος, χοΑνη = ΡΕΛ.) Καὶ τέλος, ὅταν μετὰ μεσσία γράμματα μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μὴ ἄλλη, εἶνε Μεσοστιχίς: (ἰοΡτή, συνΕτός, ὕΛαχ = ΡΕΛ.) Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα εἶδη. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι γίνονται καὶ ἀπειροὶ ἄλλοι συνδυασμοὶ καὶ ποιηταί.

Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ, φαίνεται ὅτι τὰς ἡμέρας τῆς ἀρχίας εὐκαιρεῖ κανεὶς ὀλιγώτερον· τώρα λοιπὸν πού ἐπέρασαν καὶ αὐταί, γράφε μου συχνότερα. Ναι, ὑπάρχουν πολλὰ παιδιὰ πού δὲν τὰ ἐνδιαφέρει τὸ περιοδικόν μας. Ἐ, φυσικά· διὰ νὰ ἐνδιαφερῇ κανεὶς διὰ κατὰ πνευματικόν, χρειάζεται καὶ μία πνευματικὴ ἀνάπτυξις, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχουν ὅλα τὰ παιδιὰ.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὁράτας εὐχὰς σου, Νικητὰ! Τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης τοὺς διδάσκει ἡ γραμματικὴ. Ἡ γλῶσσα πού γράφουμεν συνήθως, εἶνε κῶμα τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεοελληνικῆς ἢ δημοτικῆς. Ἐπομένως πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς δύο γραμματικάς: τὴν ἀρχαίαν, πού διδάσκειται εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τὴν νέαν πού δὲν διδάσκεται ἀκόμη, παρὰ εἰς μερικά εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια. Δυστυχῶς δέ, εἰς τὴν γλῶσσαν μας, δὲν ὑπάρχει καὶ καμμιὰ μικρὰ, εὐσύννοτος Γραμματικὴ, ὥστε νὰ τὴν διδάσῃ κι' ἕνας πού δὲν εἶνε φιλόλογος. Ὡς γίνονται ὅμως καὶ τέτοια γραμματικὰ ἀργότερα, ὅταν ἴσως καὶ ἡ νεοελληνικὴ θὰ διδάσκειται εἰς τὸ σχολεῖον. Γλωσσικῶς, βλέπεις, εὐρισκόμεθα εἰς μίαν κατὰστασιν μεταδτικὴν καὶ κάπως χαυῶδη. Καθένας γράφει με κανόνες ἰδικούς του.

Ἐνεκα πληθώρας ἐπιστολῶν καὶ ἐλλείψεως χώρου, ἔχω κάποιαν καθυστέρησιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ὅραϊς ἐπιστολάς, τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα, μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἐξῆς: Βυζαντινὸς Ἀετός, Κῦμα τοῦ Ἰονίου, Ἀνδρόβωσις, Νύβη, Λόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Τρικυμιώδης Θάλασσα, Ποιγνίσιον τῶν Δολφάρων, Μπουμπουλῖνα, Μπαρουντοκαρινὴ Γαλανόλευκος, Διάτρητος Κνανόλευκος, Καστανὴ Γιαννιολοπούλα καὶ Ἑλληνικὴ Ἡμιολία. Εἰς τὰς κυριώτερας ἐπιστολάς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος, ὑπέστησαν ἐλλείψει χώρου, εἰς τὸ προσεγές.

Καὶ μὴ δῆλωσις, σχετικῶς μ' ἐρώτησιν τοῦ Γενναίου τοῦ Στρατηλάτου· Ψευδώνυμα πού προβάλλονται διὰ Μ. Ἀγγελίων, ὡς ὑποψήφια διὰ τὸ Δημοπλητισμὸν, χωρὶς νὰ ἔχουν φανῇ εἰς τὰς Ἐγκρίσεις τῶν Ψευδωνύμων, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει εἰς τὴν διαλογὴν ὅσας ψήφους καὶ ἂν λάβουν. Οἱ δημοσιεύοντες τοιαύτας Ἀγγελίας ἀποδεκνύουν ἀγνοίαν τῶν ὅρων τοῦ Δημοπλητισμοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Παιδαγῶγα Ὁνεῖρα, τῆς Φουξίας, τῆς Νύβης, τοῦ Τέλλου Ἀγρᾶ καὶ τῆς Διατρήτου Κνανόλευκου. — Μία ἐκδρομὴ τῆς Τρικυμιώδους Θάλασσης. — «Στὴν Κύρον» τῆς Κυπριακῆς Μελλοσης. — «Ἐργοῦντο» τῆς Βασιλείας τῆς Φέβας. — «Νὺξ ἀγωνία» τοῦ Ἀστροῦ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Φρουρὸς τῆς Ἑπταλόφου. α. (Π. Π.) Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ, κ. (Σ. Δ.) Μυστικὴ Φωνή, α. (Μ. Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἑλληνικὴ Νίκη (0) μὲ Νέκυε, Ἑλικωνιάδα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Λωδωναῖον, Φάωνα, Τέλλον Ἄγρον—τὸ Ἄσπρο Κοράκι (0) μὲ Θηλυκὸν Διάβολον, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἑλληνικὴν Ἡμιολίαν—ἡ Ὑπόδομος Ἑλληνίς (0) μὲ Φάωνα Λορελάι, Τσιγγάνικο Βάλς—ἡ Τελέουλλα (0) μὲ Τέλλον Ἄγρον, Ὁνειροπόλον Καρδίαν. Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Βυζαντινὸν Κλέος (ἔσται νὰ σὲ ἴδω λοιπόν τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ παιγνίδια· ἡ μήπως αὐτὰ δὲν τελειώνουν ποτέ;) Σοκολατένιον Δεκανέα (βεβαίως, τὸ λογικὸν πρέπει νὰ διευθύνῃ τὰ αἰσθηματὰ μὴν ξεχνᾷς ὅμως ὅτι ὑπάρχουν κ' αἰσθηματὰ λογικά· γιατί ἀργεῖς νὰ μοῦ γράφῃς;) Δοξασμένον Μάνιχεο (καὶ σὺ ἀργεῖς! διευθύνουν δὲν εἰμπορὸν νὰ σοῦ δώσω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φανερώω τὰ ὀνόματα τῶν κρυπτομένων ὑπὸ ψευδώνυμον.) Ἀνθισμένην Πασχαλίαν (τὸ σταλὲν ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε· εἶνε πασίγνωστον.) Κυματίζουσαν Κυνόλεον (ἔστω καὶ μέχρι τῆς 15 Μαΐου.) Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας (πολὺ καλὸν γερμανικὸν περιοδικὸν εἶνε «Der gute Kamerad»· ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ νὰ ἐγγραφῇ διὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Διεθνoῦς Βιβλιωπωλείου Ἐλευθεροῦδάκη καὶ Μπάρτ.) Δαφνοστεφῇ. Ἡρώα (ἔλα ἐλήφθησαν, μὴν ἀνησυχεῖς!) Θάλασσαν (συνπτωσις ἀπλῆ νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ σοῦ ἀπαντήσω τὴν ἄλλην φορὰν· ἴσα-ἴσα, αὐτοὶ οἱ Σύλλογοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, καὶ λίγο μικρότερα ἢ λίγο μεγαλύτερα.) Εὐαίσθητον Βράχον (εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων· τὰ βλέπω καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας· τί φοβερός διωγμός!) Χρ. Ε. Ἀγγέλ. (ναί, ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τὸς τριμήνους νὰ παίρνουν ψευδώνυμον· ἡ διάρκειά του εἶνε πάντοτε ἐτήσια, ὥστε ἐφ' ὅσον ἀνανεώνουν τὴν συνδρομήν των, θὰ τὸ ἔχουν, χωρὶς νὰνανεώνουν καὶ αὐτό, —ἐννοεῖται μέχρι τέλους Νοεμβρίου, ὅτε λήγει ἡ ἰσχὺς ὅλων γενικῶς τῶν ψευδωνύμων.) Δωδωναῖον (ἔχει καλῶς· ἔσται ἐκ νέου τὸ ὄνομα) Προσφιῇ Ἀνάμνησιν (μὴν ἀπελπίζεσαι ἀπὸ συμπτώσεις· πῶς πηγαίνει τὸ Λαγεῖον τοῦ Συλλόγου σας;) Ἀτόμητο Εὐζωνίον (εὐχομαι καλὰς προόδους εἰς τὸ πιάνο.) Ἀγγελοῦ Ἀνγερον (σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι.) Κυπριακὴν Μέλισσαν (ἔσται.) Φιλοπάριδα Ἑλληνίδα (τὰ ἔσται ἐκ νέου.) Παγκύριον Πόθον (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου κ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· χαίρετισμός εἰς τὸν καλὸν σου πατέρα «ποῦ διαβάζει καὶ θαυμάζει») Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα (βραβεῖον ἔσται· φωτογραφίαν περιμένω τὸ ταχύτερον.) Ταλαπωρομένο Δωδεκάνησον (ἡ παραγγελία σου ἐτελέσθη τὴν 12 Ἀπριλίου.) Ἀκτίνα Χ. (ἐλήφθησαν.) Τσιγγάνικο Βάλς (ἐλυθητὴν ποῦ ἤλθες καὶ δὲν σὲ εἶδα· ἐς ἄλλοτε.) Γ. Θωμ. (εὐχαριστῶ· ἔσται.) Δοξασμένον Σπερχεῖον (ἔχει καλῶς.) Ἀκακίαν (ἔσται) περιμένω καὶ γράμμα σου ἐκτενές, ἀφοῦ εἰς τὸ προηγούμενον δὲν εἶχα τύπον ν' ἀπαντήσω.) Μεγάλην Ἰδέαν (σὲ δέχομαι μὲ χαρὰν· γράφε μοῦ δὲν ἀμφισβῆλω ὅτι θὰ μάγπαξ ὅσον καὶ ὁ ἀδελφός σου.) Ποθητὴν Δόξαν (ἔσται.) Π. Μπαρ. (ἔλαβ' εὐχαριστῶ.) Τέλλον Ἄγρον, Στεγαγμόν τοῦ Ἀνέμου, Πυθαγόραν τὸν Σάμιον κ.τ.λ. κ.τ.λ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τύποις Ἀδῆς Ἀθηνῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων

Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2ας Ἰουλίου).

213. Δεξιόγραφος

Στόν Ὀλυμπον τὸ πρῶτόν μου,
Ὅστον τὸ δεύτερόν μου.

Καὶ ἦρωα ἡμίθεον

Δηλοὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεράιδος

214. Στοιχειόγραφος

Μὲ κεφάλι ἂν μάψις,

Καίω, ψήνω, ἀπολυμαίνω.

Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,

Ὅρος τῆς Γραφῆς σημαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

215. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τογογράφου

Ἄν διόλου δὲν θιγῇ,

Μέγας κρότος θίκουσθῃ.

Ἄν ὁ τόνος κινήθῃ,

Κ' ἔνα γράμμα του ἀλλαγῇ,

Ζῶων γίνεται τροφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

216. Φύρδην Μίγδην

Σήξεις νοῖς στράκτιον νὰ μοῦθι στήκτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περιγηπίσσης τῶν Δολλαρίων

217. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς, κερυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη.

1.—Ὁ Διδάσκαλος: Ὁ μαλακὸς τί μέρος λόγου εἶνε;

2.—Ὁ Νίκος, ἀπρόσεκτος: Τί; πόσο;... Ρῆμα ἐνεργητικόν!

3.—Ὁ Διδάσκαλος: Ἄ, Νίκο! πάντα ἀπρόσεκτος εἶσαι.

4.—Ὁ Νίκος: Ὅχι! ὄχι! ἤθελα νὰ πῶ ἐπίθετον.

Ἡ καθέτος τῆς Πυραμίδος ἀποτελεῖ μουσικὸν ὄργανον. Τὸ σχῆμά της ἔχει οὕτω:

```

* * * + * * *
* * + * *
* + *
+
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

218—222. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἀρχή, τέρμα, ῥῆμα, σῆκον, ἥμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεοδότη

223. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τρίτα ἐπίθετον.

1, Ὅπως ἡμίθεος. 2, Ζῶων δειλόν. 3, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος, κατοικία τῶν Μουσῶν. 4, Ἀττικὸς ρήτωρ. 5, Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμπούλου

224. Φωννηεντόλιπον

Τς - τν - σπὸν - φλς - * - χρς - κ - ξλψ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σουφράζεττας

225. Γριφός

```

= = =
Φ λ ι : = μ' = καὶ εἰ εἰ εἰ : : Φ λ =
= = =
= = =
εἰ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6

51. Ἔρις (ἐρ, εἰς.) — 55. Σύμη (στ, μτ.) — 56. Ἄσμα — ἄσθμα. — 57. Λέρος — Θέρος.

58. Α Ε Σ 59. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ρ Υ Ο (ἐσθής, Σικελία, Ἀθη-
Τ Τ Τ νᾶ, λίων, Ὀσσα, Νεϊ-
Ε Λ Β Ε Τ Ι Α λος, Ἰος, καλός, Ἡ-
Π Ρ Μ λιος.) — 60 — 62. 1,
Α Π Ι ΠΑΡΓΑ (τΑ ΓΡΑ-
Ι Η Σ Πτᾶ...) 2, ΚΥΜΗ
(Ἡ ΜΥΚάλη...) 3,

ΧΑΝΙΑ (παλΑΙΝΑ Χρησιμεύει.) — 63. Μ-
ΔΣ - Π - Γ - Τ = Μῆ δις ἐπὶ τὸ αὐτό. ΥΕ-
ΔΗ - ΗΕ = Ὑπὲρ πάσης θνήσκε (Μ)ρίας,
ΔΕ, ΣΔμος, ΠΗλός, ΤΗλέμαχος, ΤΕνε-
δος.) — 64. Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακά-
ριζε. — 65. Ἡ Διάπλασις μ' ἐνθουσιάζει (ἰ-
διά πλ - ᾱς εἰς μ' ἐν - 0' οὐς ἰα ζῆ.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον] μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρῶ-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεως ἀπλῆ. — Ἀλ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

[ΙΔ' — 61]

Τὸ Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου ἐπιθυμεῖ ἀλλη-
λογραφίαν μὲ τὴν Βαλκανικὴν Συμ-
μαχίαν.

[ΙΔ' — 62]

Τὴν ψῆφόν σας σὸδ
ΝΑΥΑΡΧΟ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 169.)

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Κονάρης, Θεοδώρα Καραβέ-
λου, Νικηφόρος Στόλος, Φωτοβόλος Ἡλίας, Γ.
Ε. Μανδρος, Ἀνθισμένη Πασχαλία, Ν. Σ. Κου-
τσουβέλης, Ἰωάν. Σ. Κουτσουβέλης, Χαρίλ. Π.
Τσονόπουλος, Ἰωάν. Ν. Ζαγανίσης, Δ. Κρεμῆς.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίτης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γκολφ. Θ. Ἀγγούρης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Παναγιῶτα Καραϊζού, Ἀθαν.

Κασοῦκος, Χρ. Γ. Κασοῦκος.
ΒΕΛΚΑΣ: Μοσχόβολον Κρίνον.
ΔΗΜΗΤΡΕΑΝΗΣ: Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου,

Βασ. Σ. Μεροπούλης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης, Νικ Σ. Μα-
λαγαρόδης.

ΘΗΒΩΝ: Σωτὸς Δ. Μαρίνος, Ἀθηνᾶ Ν. Ἀν-
δριανού.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δούξ - ντὲ Μπογιάν.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Δέσποινα Κ. Δημητριάδου.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Α. Φωτοπούλος, Ἀθανασ.
Π. Ρεμπουτζάκος, Καστριον Καλαμών.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀντ. Α. Παδοβας, Ἰωάν Κα-
χολας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεωργ. Γ. Γεραφῆς,
ΚΥΛΩΝΙΩΝ: Δοξασμένος Σπερχεῖος, Αἰολεύς,
Ροδόσση Ἀσκή, Δημ. Σ. Δημου, Κῆμα τοῦ Θεο-
μάκου.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ροδόνη, Ἑλληνικὴ Ἡμιολία.
ΛΑΜΙΑΣ: Κωνστ. Χρ. Ἐλασσώνας.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀνδρ. Σ. Βασιλείου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Στυλ. Α. Βλασιδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου, Γιαν. Α. Ἀ-
λεξόπουλος, Ντηντῆς Γ. Φαρακίδης.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ροδόνη τῆς Ἐσθμινήσου.

ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Γεωργ. Κ. Καραδῆς, Σωτηρ.

Ν. Τζωρτζόπουλος, Ἀλ. Α. Κλειδάκης.

ΥΔΡΑΣ: Πάνος Γ. Παντελάκης, Ἀθανασία

Ράλλη, Ἐμ. Κ. Σκουρῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθεῖν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα

ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρώσεια καὶ ἐκλήρωθη

σαν ὁ ἐξῆς δόσι: ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΖΑΓΑΝΙΑΡΗΣ

ἐν Ἀθῆναις καὶ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Α ΒΑΗΣΙΔΗΣ

ἐν Ν. Φαλήρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς

μήνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.